

hjemme i nærværende Lovforslag. Men jeg kan paa den anden Side ikke sige Andet, end at det dog er kommet derind paa en ganske naturlig Maade, idet det oprindelige Lovforslag, som det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig) alt antydede, tilsigtede at faae de Bedkommende fritagne for Rangskat, og idet man saa i det andet Thing som Betingelse for at gaae ind herpaa fandt det passende og rigtigt at sætte en saadan Bestemmelse som den i § 7 ind, hvilken jeg dernæst har troet at burde optage i det Forslag, som jeg har forelagt iaar, idet ogsaa jeg erkjender, at Tiden maaskee ikke længere er skiftet til at beholde eller ialfald ikke længer behøver de Fortrinsbetegnelser, som alene ligge i Rang og Titler. Jeg skal iøvrigt med Hensyn til de Bemærkninger, der ere fremkomne angaaende § 7, sige, at jeg anseer det som en nødvendig Følge af dens Vedtagelse, at der maa skee en Forandring i den hidtil bestaaende Rangsforordning. Dette er Noget, som jeg har sagt fra det første Dieblit af, at man i det andet Thing bragte dette Spørgsmaal paa Bane, og det ikke alene fordi jeg erkjender, at det saa vil være en Nødvendighed at indføre Forandringer i det Bestaaende, man kalde det Tjenestereglement eller i den bestaaende Rangfølge for Embedsmænd, men ogsaa fordi der er forbundet saa væsentlige reelle Fordele med den nuværende Rang, at jeg for min Deel ikke vilde kunne forsvare at gaae ind paa den i § 7 foreslaaede Bestemmelse, uden at sikke de civile Embedsmænd lige Afgang med de militære til de betydelige Fordele, som Rang hidtil har tilbudt. Jeg skal iøvrigt kun tilføie, at jeg anseer det for en Selvsølge, at naar Rang kun er knyttet til et Embede, den da ogsaa bortfalder med Embedet, og at jeg anseer enhver anden Rang end Embedsrangen — med Undtagelse maaskee af den, der er forbunden med Hofembeder, hvorom jeg ikke saa nøie veed Besked — for at være af ingen-somhelst Betydning med Hensyn til Forholdet mellem Embedsmænd indbyrdes.

Hvad nu dernæst § 12 angaaer, da ville de Herrer vide, at den ikke af mig var indsat i det oprindelige Lovforslag, og det væsentlig af den Grund, at jeg ikke ansaae den for

nødvendig. I saa Henseende er jeg fuldkomment enig i, hvad ærede Medlemmer her have udtalt; jeg troer, at den hele Bestemmelse kun vil finde en ganske overordentlig sjelden Anvendelse. Men siden jeg har taget imod denne Bestemmelse, saa maa jeg dog ogsaa værgemig imod, at der ved samme skulde være Spørgsmaal om at nægte Embedsmændene den Ret, som de retteligen bør have. Dette har — tør jeg sige — hverken været Folkethingets eller min Tanke ved at gaae ind paa Bestemmelsen. Meningene har, som det ærede 7de kongevalgte Medlem (Masing) yttrede, kun været, at de i Bestemmelsen omhandlede Sager egnede sig bedre til at behandles ved særlige Domstole end ved de ordinære, idet det efter min Anskuelse nemlig ikke kan nægtes, at der i ethvert Embedsforhold ved Siden af visse Bestemmelser, der kunne betragtes som contractlige, dog tillige er et Tjenesteforhold, hvilket medfører, at de omhandlede Spørgsmaal ikke altid kunne behandles fyldestgjørende gennem Domstolene. Jeg tilstaaer derhos for mit Bedkommende, at der er faldet Domme, og det ikke om Pensioner, men om Lønningsforhold, der have fremstillet sig for mig som stridende mod den Tanke, der har været nedlagt i de paagældende Lønningslove. Jeg skal erkjende, at Domstolene i de enkelte Tilfælde ikke have kunnet domme anderledes, end de gjorde, efter den Text, som Lovene havde. Det skal jeg villig erkjende — (Brock: Saa var Dommen altsaa rigtig!). Ja, det var rigtigt, som de domte; det er der selvfølgelig ingen Tvivl om — men hvad der kunde være stor Tvivl om, det var, om Spørgsmaal af den Beskaffenhed burde kunne gøres til Gjenstand for de ordinære Domstoles Afgjørelse. Jeg skal navnlig med Hensyn til et af de Tilfælde, som jeg her har hentydet til, fremhæve, at der — det er altsaa ikke min personlige Betragtning, som jeg stiller op mod Domstolenes Resultat — forelaa en aldeles utvivlsom Fortolkning af den paagældende Lov fra den Lovgivende Magt som saadan, som Domstolene fandt sig beføiede til at flyde tilside. Jeg anseer iøvrigt, som sagt, Sagen for at være uden nogen egentlig Betydning, det fragaaer jeg ikke. Jeg kan ikke tænke mig det Forhold,